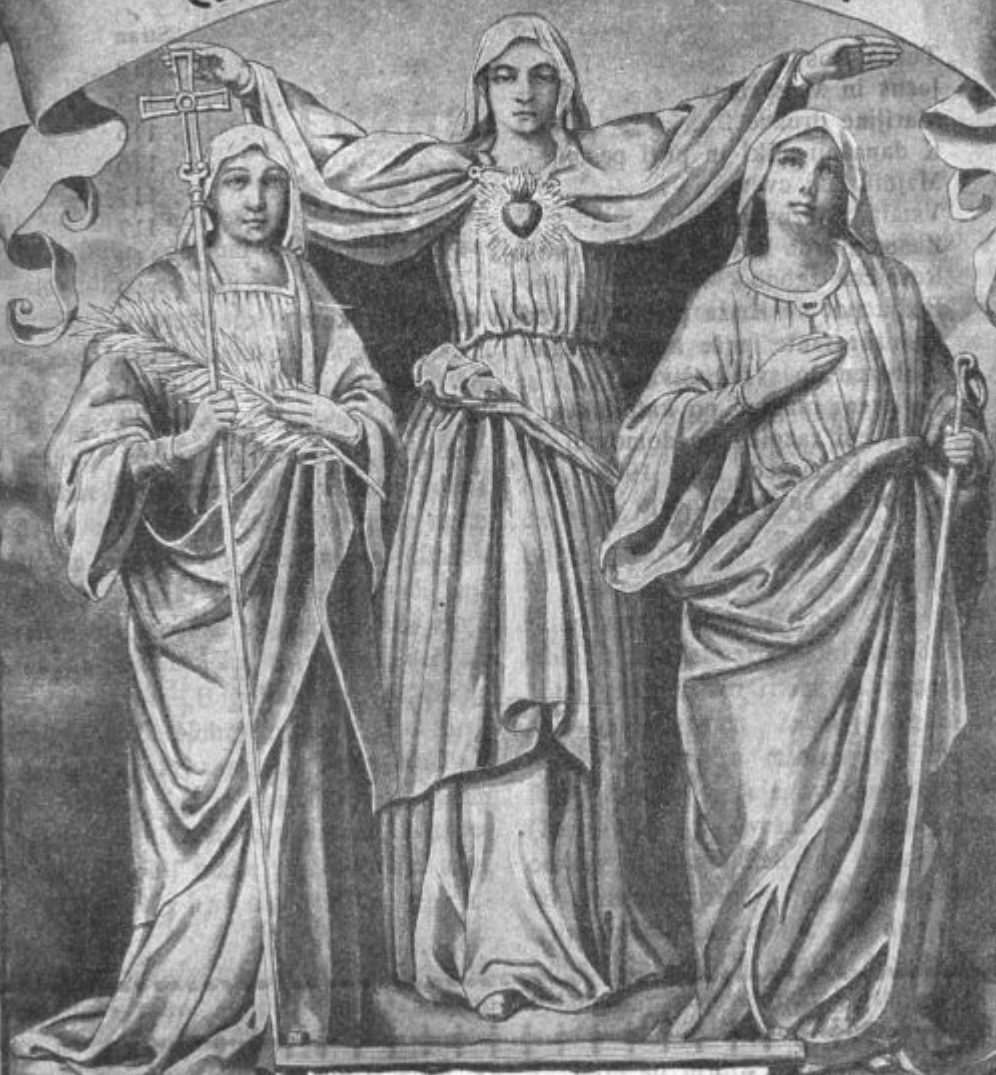

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 8. Leto IV.
LJUBLJANI, 27. aprila 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
 Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina VIII. zvezka:

	Stran
Tužna Rusija	113
Jezus in Magdalena	114
Marijine družbe	115
K današnji sliki in prvi pesmi	116
Majnik naj cvete	117
Vstala z Jezusom	117
Znamenja ob potih. — Mila prošnja	118
Resnična zgodba	119
Božja pot sv. Križa pri Belih vodah na Štajarskem	119
Za naše fante in še kaj drugega	121
Ljubezen do sv. ubožstva	121
Cerkveni razgled po katoliškem svetu	122
Cerkveni razgled po domovini	123
Odpustki meseca maja 1905	128
V molitev se priporočajo	128

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je otvorila
 na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani

zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
 vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
 vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 12

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Tužna Rusija.

Sedaj vse piše in govori o Rusiji. Gotovo vam bo tedaj ljubo, če tudi „Bogoljub“ pove nekaj o žalostnih razmerah na Ruskem.

Po drugih časopisih ste brali, kako slabo se Rusom godi na daljnem azijskem bojišču. Potoki krvi so že tekli . . . Hrabri Japonci so jim zadali poraz za porazom. Žalostno na bojišču, žalostno pa tudi doma. Saj ste brali, kako je bomba v drobne kosce raztrgala velikega kneza Sergija, strica carjevega. Nezadovoljnost raste med ljudstvom od dne do dne, uporni duh se širi vedno bolj. Ruski car se po pravici boji za svoje življenje, močne vojaške straže stojé okoli carskega gradu. Vse to ste že več ali manj brali, zato vam „Bogoljub“ tega ne bo na novo pripovedoval. Nekaj drugega smo imeli vmislili, ko smo zgoraj zapisali „Tužna Rusija.“

Tužna Rusija! Ker je nesrečna na bojnem polju. Tužna Rusija! Ker je nesrečna, nezadovoljna doma. Najbolj tužna pa je Rusija zato, ker so žalostne ruske verske, cerkvene razmere.

Večkrat se sliši v teh dneh, ko Gospod, vladar narodov, tako hudo obiskuje močno Rusijo, da je na Ruskem vse „gnilo.“ Gnilo, to je popačeno je uradništvo, zlasti višje, ki se v svojem nesrečnem samoljubju vdaja podkupljivosti in si ne meneč se za blagor države z goljufijo polni svoje žepe. Gnilo je tudi v višjih ruskih krogih, v katerih vlada pehlepnost, slast, uživanje in nevera. Gnilo je v nižjih delavskih slojih, kjer se širijo krivi družabni, socialni nazori. Socializem, anarhizem, nihilizem, ti malovredni sinovi brezverskega svetovnega

naziranja, otroci nevere, se vedno bolj krepe med ruskim narodom in ga tirajo v propad. Gnilo, vse gnilo . . . Toda kje je iskati zadnjega vzroka te nesrečne gnilobe? Ne rečemo preveč, če pravimo: To gnilobo na Ruskem je ponajveč rodila ruska razkolna cerkev, ki se je odtrgala od rimskega papeža, pravega, vidnega poglavarja Jezusove cerkve. Da vam bo to bolj umevno, pogledjmo nekoliko v zgodovino cerkve. Kako je nastala ruska razkolna cerkev?

Oče razkolne cerkve je carigrajski patrijarh žalostnega imena, Focij. Ko je v sredi 9. stoletja zasedel carigrajski škofovski sedež, ni hotel več priznati rimskega papeža za poglavarja sv. Cerkve. Začel je trgati carigrajsko cerkev iz naročja matere sv. Cerkve. Kar je Focij započel, je njegov naslednik Mihail Cerularij dovršil. Odcepil je carigrajsko cerkev od skale Petrove, postal je samostojen, od rimskega papeža neodvisen carigrajski patrijarh ter s tem pabnil vzhodno cerkev v razkol ali shizmo. Carigrajski škofje, ki niso hoteli priznati papeževe nadoblasti, so postali odvisni od vzhodnorimskih cesarjev. L. 1453 so pridrli Turki v Carigrad in tedaj je bilo konec vzhodnorimskega cesarstva. Prelepa cerkev sv. Zofije se je spremenila v turško mošejo. Križ se je moral umakniti turškemu polmesecu. Carigrajski patrijarhi pa so postali služabniki turškega sultana. To je bila božja kazen za razkol. Toda, kako je prišel razkol v ruski narod?

Rusi, to mogočno slovansko pleme, so bili

v začetku pogani. Že v 9. stoletju se poskušali pokristijaniti jih. Toda prvi poskusi so bili brezuspešni. V drugi polovici desetega stoletja so bili še z večine pogani ter so molili svoje bogove. Od zahoda so se vršili novi poskusi privedi jih v naročje sv. Cerkve. Tako je n. pr. poslal nemški cesar Oton I. misijonarje na Rusko, meniha Libercija in Adalberta. Toda bilo je zastoj. Žalibog se je jelo opaževati, da so si jeli pridobivati vpliv med ruskim narodom grški, razkolni duhovniki. Kar se ni posrečilo zahodnim, rimskim misijonarjem, so dosegli razkolni grški; pokristijanili so sicer Ruse, toda krščanstvo, ki so jim ga prinesli, je bilo razkolno. Prinesli so jim mladiko z vinske trte, ki je Kristus Gospod, toda vinske trte, Gospoda, jim niso prinesli, ker so se odločili od one edinozveličavne Cerkve, s katero je Kristus Gospod, ki je rekel: Jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta. Kakor so carigrjski razkolni škofje bili služabniki svojih cesarjev, pozneje sultanov, tako so tudi ruski škofje in metropolit postali sluge ruskih carjev. Vendar je ruski razkolni patrijarh imel še nekoli samostojne cerkvene oblasti, dokler ni Peter veliki, ki je vladal od 1689 do 1725, zadal smrtni udarec vsaki cerkveni avto-

riteti ali oblasti. Ko je l. 1700 umrl patrijarh Adrijan, ni bil več izvoljen vrhovni ruski cerkveni poglavar. Njegov naslednik že ni imel nobene samostojne, neodvisne oblasti več, marveč je moral za vsak svoj odlok prositi privoljenja carjevega. Ko je l. 1721 ruska razkolna duhovščina presila, naj se nastavi novi patrijarh, se je Peter Veliki nejevoljen potrkal na prsa ter rekel: „Ta je vaš patrijarh!“ Na mesto patrijarhata je Peter Veliki 25. februarija leta 1721, ustanovil sveti sinod (sveti zbor), to je neki duhovski urad, ki naj bi oskrboval cerkvene zadeve. Nauk, bogoslužje, vse cerkvene zadeve so bile izročene svetemu sinodu v Petrogradu. Toda ta „sveti sinod“ nikakor ne odločuje samostojno v cerkvenih zadevah. Vse njegove odloke mora potrditi višji prokurator ali oskrbnik, ki ga ruski car izvoli izmed višjih uradnikov. Vsak član tega sinoda je moral pod Petrom Velikim priseči: „Pod prisego priznam in potrjujem, da je najvišji sodnike tega kolegija (sinoda) car, naš milostivi gospod.“ Prav tako so morali prisegati in še prisegajo ruski škofje: „Obljubim, da bom izpolnjeval vse, kar je zapovedano, tudi to kar bo zanaprej velel sveti sinod, potem ko bo privoljenja prosil carske veličanstvo.“

Jezus in Magdalena.

Tam izza gor vstaja dan,
dan, lep tako, tako krasan,
vstajenja dan!
Zelenje krije širni svet,
kristalno krono nosi cvet,
ki z roso je odet;
na vejici se pevec ziblje
in ljubko, nežno žvrgoli:
„Gospod, naš Bog živi!“
In iz nebrojnih cvetk dehti:
„Gospod živi!“
Gospod je vstal — vse stvarstvo ve
in se raduje,
le Magdalena plaka in žaluje,
z očesom solznim zre pred sé.
Ne mika je lepota cvetja,
ne sliši drobnih pevcev petja,
vse mrtvo, prazno, — — njega ni,
le Jezusa srce želi.
Zamišljena gre svojo pot,
pa čuj! — nekdo za njo prihaja,

in Magdalena se ozre,
oko veliko vanj upre, —
in v duši slutnja nova vstaja:
ve, da je Jezus blizu nje,
a kje?

V ljubezni duša ji vstrepeče,
oko ji plava tja in tod,
in glej, pred njo stoji — Gospod.
Obleka bela ga pokriva,
oko na ljubljenci počiva.
Pa Magdalena še ne zna,
da Jezus sam pred njo stoji,
skrivnosten plašč zakriva ga.
In zdaj — — „Marija!“ milo, nežno
iz ust Gospoda zazveni.
„Rabboni!“ vsklikne prehvaležno,
poklekne predenj in molči;
molči in ljubi ga in gleda,
preslaba ji je zdaj beseda,
lep spev ji v duši zadoni:
„Gospod, moj učenik živi!“

S. Elizabeta.

Marijine družbe.

(Molitveni namen za mesec maj, potrjen od sv. očeta).

Za nastopni Marijin mesec je priporočeno moliti za Marijine družbe. Molitveni namen vsak mesec z nekaterimi besedami pojasnimo in priporočimo. O Marijinih družbah bi nam ne bilo treba veliko pojasnjevati, saj o njih pišemo pogostokrat. Vendar ker se nam prilika sama ponuja, recimo nekaj besedi:

V zadevi Marijinih družb je treba za dvoje moliti in delati: 1. da bi se ustanovljale; 2. da bi se v pravem duhu vodile.

Prvič: da bi se ustanovljale. Po Slovenskem je že mnogo Marijinih družb. Velika večina je v ljubljanski škofiji, dokaj menda tudi na Štajerskem, a drugod gre ž njimi počasi naprej.

Vedno se povdarja, kakó nevarni so sedanji časi, nevarni za versko življenje sploh, nevarni posebno za mladino. Te tožbe niso prazne, dasi tudi v prejšnjih časih ni bilo vse zlato, vendar vprašamo: kdaj so ljudje, in tudi mladi, toliko po svetu šli, kakor hodijo zdaj? Kdaj so toliko brali? Kdaj videli in slišali toliko nasprotovanja, toliko zabavljanja zoper vero in cerkev? ... Zoper vse te in take nevarnosti pa ne poznamo na vsem svetu izdatnejšega pomočka kakor so Marijine družbe za mlade ljudi obojega spola. Pri pridigah v cerkvi se ljudje vsivprek poučujejo, pri družbenih shodih pa dobiva vsak stan ravno zanj potrebne nauke.

Poslušajte, kakó so voditelji Marijinih družb ljubljanske škofije na skupnem shodu, ki je bil ravno zdaj leto, odgovorili na vprašanje: Ali so se pokazali kaki dobri uspehi pri Marijinih družbah? — Takole so rekli po svojih izkušnjah. Kljub temu, da obstoje družbe šele malo let, kljub temu, da je bilo v prvem začetku pri njih mnogo pomankljivega, kljub vsem težavam, s katerimi so se imele boriti, so rodile velike in lepe uspehe. Nastal je po družbah nov mlad rod, ki je veselje duhovščini, nada in ponos župnijam. Zrasel je po družbah krščanski pogum, zelo je premagan strah pred ljudmi. Mladi ljudje, ki so se prej duhovnika najrajši ogibali, so dobili do njega večje zaupanje, mladina je postala duhovniku dostopna. Dobila je večje veselje do bogoljubnega življenja, pomnožila se je molitev in prejemanje sv. zakramentov; cerkvene slovesnosti se bolj veličastno obhajajo. Mladi ljudje so jeli varčevati itd. itd. . . .

Četudi bi se dalo še veliko veliko povedati v prilog Marijinim družbam, se vendar danes ne utegnemo dalje v to spuščati, ampak sklepamo s željo, naj bi se prepregel z Marijinimi družbami ves slovenski svet!

Drugič: da se v pravem duhu vodijo. Nikakor namreč še ni dosti, da družba obstoji, marveč vse je na tem ležeče, kakšna je družba. Znano

in priznано je, da se je bilo pri nas v prvi naglici nabralo v družbah marsikaj, kar ni spadalo vanje. Zdaj se pa ta reč čisti, kakor se čisti mlado vino v sodih in meče iz sebe, kar ne spada vanj. Marsikje so lani in letos nekoliko pomedli po družbah ali pa gotovo še bodo, če bo treba. Takó, upamo, se bodo naše družbe polagoma vedno bolj dvignile in prešile s pravim duhom.

Da bi naše družbe v pravim duhu delovale, ta namen imajo tudi nova družbena pravila, katere smo zadnjič naznanili in priporočili, in jih danes vnóvič priporočamo, naj se jih družbe oprimejo. To so „vzorna“ pravila — za naše razmere. Toliko smo si upali pri naših razmerah zahtevati. Če bi se kje tudi to vse ne moglo doseči, se smejo kaj malega spremeniti. — Seveda višek popolnosti ta pravila še niso. V pristnem duhu družb bi bilo, da bi imele shod vsak teden. Ali pri nas je to nemogoče. Marsikje so duhovniki tudi obloženi z raznimi družbami, bratovščini, društvi, šolami in drugimi opravili, da že komaj nosijo. Zato smo pri nas lahko zadovoljni in veseli, če je mogoče shod imeti vsak mesec.

Česar shodi ne morejo storiti, to bi nekoliko nadomestilo dobro berilo. In med tako se morda sme prištevati tudi „Bogoljub“. Zató nam pa ni bilo všeč, da je še toliko Marijinih družab-

nic (!) in družabnikov, ki „Bogoljuba“ ne le nimajo, ampak tudi ne beró in — ne poznajo. Upamo pa, da se bo tudi to zboljšalo.

Vse polno Marijinih družb po Slovenskem, pa vse v pravem duhu in v pravi gorečnosti — jej, kako bi bilo to lepo. Takó lepo kakor zdajle v začetku majnika, ko se vsa drevesa odpró, ko je po vrtilih kar vse belo od samega cvetja, ki obeta zlatega sadu. Tako lepo in stokrat lepše!

O Marija, izprosi nam to srečo! Cuvaj, zalivaj in neguj te tebi v čast zasajene jabolane, da bodo krepko rasle, bujno cvetele, bogat sad rodile! — Potem bo na Slovenskem kljub našim žalostnim političnim razmeram, kljub slabim narodnim avspicijam vendar še lepo in veselo...

* * *

Čujemo, da vsi gospodje voditelji niso dobili tiskanega formulara za letno poročilo, ki se je razposlalo uradnim potom, zató ga poslati niso mogli. To vsled tega, ker ni popolnega imenika družb. Tak imenik se ravno zdaj sestavlja.

Prosimo, da bi se blagovolili dotični gospodje v ta namen obrniti na preč. kn.-šk. ordinarijat, ali pa naravnost v Zap..., kamor so se nekateri že obrnili.

K današnji naši sliki in prvi pesmi.

Da boste bolje razumeli našo današnjo sliko in pesem na prvi strani, naj Vam ju malo razložimo. Razložimo ju pa najbolje, če navedemo dotično lepo mesto iz evangelija svetega Janeza, ki nam ta prizora opisuje:

Evangelij sv. Janeza, 20. pogl. 1—17.

1. Prvi dan tedna pa je prišla Marija Magdalena zjutraj, ko je bila še tema, k grobu in je videla kamen odvaljen od groba.

2. Teče tedaj in pride k Simonu Petru in k onemu učencu, katerega je Jezus ljubil (Janezu), in jima reče: Vzeli so Gospoda iz groba, in ne vemo, kam so ga položili.

3. Tedaj je šel Peter in oni učenec, in sta prišla k grobu.

4. Tekla sta pa oba skupaj, in oni učenec je Petra pretekel, in je prvi prišel k grobu.

5. In ko se je pripògnil, je videl rjuhe ležati, vanj pa ni šel.

6. Tedaj pride Simon Peter, ki je šel za njim in je šel v gròb in videl rjuhe ležati.

7. In prt, kateri je bil na njegovi glavi, ta ni bil zraven rjuh položen, ampak posebej v enem kraju zvit.

8. Takrat je tedaj noter šel tudi oni učenec, kateri je bil prvi k gròbu pritekkel in je videl in veroval.

9. Nista še namreč umela pisma, da je imel od mrtvih vstati.

10. Učenca sta tedaj spet domov šla.

11. Marija pa je stala zunaj pri grobu in jokala. Ko se je tedaj jokala, se je pripègnila in pogledala v gròb.

12. In je videla dva angelja v belo ob-
lečena sedeti, enega pri glavi in enega pri
nogah, kjer je bilo položeno Jezusovo telo.

13. Ona ji rečeta: Zena, kaj jokaš? Reče
jima: Ker so vzeli mojega Gospoda, in ne vem,
kam so ga položili.

14. Ko je to izgovorila, se je nazaj obrnila
in je videla Jezusa stati, pa ni vedela, da je
Jezus.

15. Jezus ji reče: Žena, kaj jokaš? Koga
iščeš? Ona, ker je menila, da je vrtnar, mu
reče: Gospod! ako si ga odnesel, povej mi,
kam si ga položil, in jaz ga bom vzela.

16. Jezus ji reče: Marija! Ona se ozre in
mu reče: Rabeni! (kar se pravi Učenik).

17. Jezus ji reče: Nikar se me ne dotakni;
zakaj nisem še šel k svojemu Očetu. Pajdi pa
k mojim bratom in povej jim: Grem k svo-
jemu Očetu in k vašemu Očetu, k svojemu
Bogu in k vašemu Bogu...

Tako sv. pismo. Zdaj pa še enkrat poglejte
sliko in preberite pesem!

Majnik naj cvetè!

Majnikovo solnce
izza gor priplava,
njega zlate žarke
pije vsa narava,
s cvetjem se opleta
polje in goščava.
Kot srce poeta
cvetov je vonjava:
v njej se mi rodijo
misli tisočere;
zdi se mi: te cvetke
so kraljeve hčere,
divni njih krasoti

najti ni primere,
Biserna rosica
se na cvetju svita,
kot da so nebesa
vseh očem odkrita.
Pevcev gostolenje
v hladno senčnem gaju
vzbudi mi misli
o nebeškem rajju.
Spomnim se Marije,
majnika Kraljice,
zdi se mi, da gledam
ji v milobno lice,

slušam melodije
v rajju ji doneče,
da v srce mi sije
žarek rajske sreče.
Svetli žar, le sevaj
v mrzlo srce moje,
naj kot rajske zbori
sladke pesmi poje!
Njej, ki je češčena
nad svetnike vse,
tudi v mojem srcu
majnik naj cvetè!

Br. Gervasij.

Vstala z Jezusom.

(Zgodba.)

Pred nekaj leti je v neki gorski vasi ži-
vela mala lahkoživa deklica. Kar je pa najbolj
žalostno, je to, da je v zgodnji mladosti greh
omadeževal njeno srce. Prišel je čas, ko so
prevzvišeni knez in škof delili v tistem kraju
zakrament sv. birmе. Z veliko vnemo so pri-
pravljali gospod katehet birmance na ta slo-

vesni dan. Večina jih je šla k spovedi, mnogo
tudi k prvi. Med zadnjimi je bila tudi omenjena
deklica. Satan se vedno prizadeva, koga bi
pahnil v večno nesrečo. Tako je tudi ta deklica
bila toliko nesrečna, da je pri prvi spovedi
zamolčala greh, storila božji rop, in v takem
stanu prejela zakrament sv. birmе. Za vselej

je bil zgubljen blaženi mir mladostnih let. Novo življenje se je začelo; življenje, ki ga pozna le tisti, kdor je živel v sovraštvu z Bogom.

Zopet je prišel čas prvega sv. obhajila. O, kako srečni so tedaj otroci! K angeljski mizi pristopajo prvič s čistim srcem, — zanje najsrečnejši dan v življenju. Toda za to deklico je bil najsrečnejši. Ves trud duhovnikov je bil zastonj. Sedaj je bilo še žalostnejše življenje uboge deklice. Strah pred smrtjo grozen! V sanjah po noči vedno vidi, da gré po ozki brvi; zdaj pa zdaj pade v grozen prepad, kjer je za vekomaj izgubljena.

Minul je mesec za mesecem v tako žalostnem stanu. Naposled se zapiše v karmelsko bratovščino. Novo upanje ji zasije, da jo reši Marija iz verig satanovih. Pa kako? Ko še ni nikoli spovedi prav opravila! Dobri angelj jo opominja, naj ne odlaša. Kaže ji nesrečno smrt

in grozno večnost. Hudobni duh jo plaši, naj se nikar ne sramoti pred spovednikom, ki le dobro misli o njej. Pogostokrat je presila Marijo naj ji pomaga. — Pa zopet mineti dve leti tako.

Zdaj se zapiše v bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Slednjič pride veliki teden. Dar velike ljubezni, ko se je Zveličar zaročil s človeško dušo. Duhovni pastir so ljudi vabili, naj obilo pristopijo k zakramentu ljubezni. Pa tudi ta nesrečna duša sluša klic božji. Z devetdnevnic na čast Brezmadežni se pripravlja na pomenljivi dan. Milost božja je zmagala; moč satanova je strta. Na veliki četrtek prejme zopet svojega Zveličarja. Bilo je zanjo — prvo sv. obhajilo...

Veselo je odmevalo zdaj v njeni duši, ko je slišala: Gospod je vstal, Aleluja! Kajti tudi njena duša je vstala iz smrtnega spanja...

To se je zgodilo pred dvanajstimi leti. Popisala je to zgodbo ona sama, ki jo je doživela.

Znamenja ob potih. — Mila prošnja.

Predragi častilci Marijini! Lepo smo poslavili lansko leto Marijo ob slovesni petdesetletnici razglašenja njenega brezmadežnega Spočetja. Veliko dobrega je bilo storjenega. Pa še eno prošnjo imamo do Vas, predragi častilci in častilke Marijine. Nam reč to, da bi se znamenja, križi in kapelice pri cestah in potih popravila to spomlad! V nekaterih krajih so zelo lepo že sedaj popravljena znamenja; a veliko je pa še znamenj, križev in kapelic v naši mili slovenski domovini, ki so zelo zanemarjena. Zato vas prosimo, da bi se z združenimi močmi kolikor mogoče popravila. Pa naj vsak, komur je mogoče, podari majhen darček vta namen, in kaka dobra žena ali Marijina hčerka naj to skup pobere in naj se kolikor mogoče popravi znamenja, križi in kapelice! Saj vam bosta ljubi Bog in blažena Devica Marija stoterno poplačala to že na tem svetu, še bolj pa na onem v sv. nebesih, kamor

naj nas vse skupaj pripeljeta mili Jezus in njegova mati, blažena Devica Marija!

Tole prošnjo nam je poslal neki mladenič, čegar dobro in za božjo čast vneto srce se iz te prošnje zrcali. Dodajmo pa še mi par besedi!

Križev in znamenj ob potih je pri nas skoro preveč. Ne bojimo se prav nič, da bi se s temi besedami Bogu kaj zamerili. Kajti mnoga teh znamenj Bogú in njegovim svetnikom niso kar nič v čast, ampak v nečast. Nasprotno v čast bi storil Bogu, kdor tako znamenje odpravi. Ni treba, da bi bil križ koncu vsakega zelnika. Ampak tisti, ki so, naj bodo res dostojni, lepi in spodbudni. Če ne more posameznik napraviti lepega znamenja, naj se jih vzame več skupaj! Za narejeno znamenje se mora pa tudi skrbeti, da se vedno hrani v dobrem stanu. Zato le želimo, da se želja našega mladega prijatelja izpolni!

Resnična zgodba.

V kraju M. na Štajarskem je živel hudoben in brezveren mladenič. Odkar je prišel iz šol, katere je moral zapustiti vsled svojih hudobij še pred koncem naukov, niso imeli stariši miru pred njim. Za vsa prigovarjanja in svarila starišev in sorodnikov se ni mladenič ničesar zmenil. Na vsaki veselici, pri vsakem tepežu je hotel imeti prvo besedo. Mladina obojega spola ni bila varna pred njim. Žalostne ure in britke izkušnje je napravljaval posebno tamošnjemu kaplanu in jim pretil nekoč z umorom.

Nekega dne pride po navadi ves razkačen domov. Mati ga svarijo in prosijo, naj se vendar utolaži in pomiri. Tolažljive besede materine

ga še hujše raztogoté in v jezi zakolne ubogo mater in jih sune v prsa z desnico tako močno, da mati padejo in si roko zvinejo. Sin odide v krčmo nazaj, jokajoča mati pa v posteljo. V krčmi razgraja in razbija. Z desnico udari po žreblju in si rani roko.

Drugo jutro nekaj predpoldnem vprašajo mati: „France, kaj ti je na roki?“ Sin molči in zakriva vso oteklo roko. Komaj je preteklo par dni, moral je hudobni sin v bolnišnico, da mu jo — odrežejo.

Ne suvaj starišev z roko, drugače boš ob njo!
Šerceljnov.

Božja pot sv. Križa pri Belih vodah na Štajarskem.

Veliko je krajev po Slovenskem ki slovio radi te ali one romarske cerkve, v kateri je Bog delil posebne milosti. S takimi Bogu posebno dopadljivimi kraji se more tudi zeleni Štajar ponašati, ker ima dokaj, le žal po drugih deželah premalo znanih, romarskih cerkvic. In ena izmed takih cerkvic krasi tudi takozvani okoli 1040 metrov visoki „Oslovski vrh“, na katerega dospeš od Belih vod proti jugovzhodu v kaki dobri pol uri. Cerkvica ta, ki je po širnem Štajarskem in tudi po Koroškem in Kranjskem znana in zelo čislana božja pot, je posvečena sv. Križu, po katerem je Bog na tem mestu pobožnim romarjem že neštevilne milosti podelil, kar potrjujejo lastnoročno podpisane izjave in pa razne podobe, ki so jih prinesli uslišani romarji semkaj v zahvalo.

Prav zanimiv pa je začetek te romarske cerkve in božje poti, katerega bodo površno popisale naslednje vrstice.

*) Dne 3. maja obhajamo spomin najdenja sv. križa. Naj za to priliko objavimo kratek popis božje poti sv. križa pri Belih vodah. Kar je tukaj pisano, povzeto je iz ondotne kronike (spominske knjige), in pripovedujejo ter zatrjujejo, — kakor se nam poroča — najstarejši ljudje, ki so bil očitvidci dotičnih dogodkov. Seveda cerkveno preiskani in potrjeni ti dogodki niso; cerkev je v takih rečeh silno oprezna. Zato zaslužijo ti dogodki toliko vere, kolikor jo sami na sebi imajo.

(Uredništvo.)

Bilo je okoli leta 1793, ko je bil grič takozvanega „Oslovskega vrha“ popolno z mecesni in smrekami obraščen, kamor so Belovodčani pošiljali svojo živino na pašo. Med drugimi je pasel tamkaj tudi pastir nekega Belovodčana imenom Urbana Sevinek svojo živino. Ko pa je istega leta zvečer svojo živino domu gonil, je več večerov zaporedoma zmanjkalo jednega vola, da ga ni bilo nikjer možno najti. Ves žalosten pove pastir vse to gospodarju, kateri je začel prav pridno paziti na vola. Kmalu je prišel na sled, da hodi vol vsak večer gor na vrh, kjer stoji zdaj stara kapela, in tamkaj kleči pred razpelom, ki je bilo med vejami nekega mecesna. Prestrašen zapusti gospodar grič ter začne doma pripovedovati o tej stvari. Vol pa od tistega časa, ko je enkrat pokazal ljudem razpelo, ni šel več na isti kraj. Hitro po tem dogodku pa so prišli nekateri Mozirčani gori na grič po ličje za obuvale. Našli so tudi sv. križ, kateri se še zdaj nahaja v glavnem oltarju. Vzeli so razpelo seboj in so ga dali posestniku Mikeku, da ga je pribil v svoji kapeli na velik križ. A Bog tega ni dopustil. Imenovani Mikek ni imel več pokoja. Sanjal je strašne reči, noč in dan ga je vest pekla, zakaj ni križ na starem mestu ostal; ves zbeغان je začel tavati okrog,

dokler ni končno hudo zbolel. V boleznih občuti še hujše neki notranji opomin, da naj ponese razpele nazaj tja, kjer se je našlo. Zato pa se zaobljubi, da bo sam ponesel križ zopet nazaj, ako mu le ljubi Bog zopet zdravje podeli. In glej čudo! Nakrat je popolno zdrav in z veseljem izpolni svoje obljube.

Tako je prišel najdeni križ po sedmih dneh zopet na staro mesto nazaj. Kakor Mikeku godilo se je tudi drugemu kmetu imenom Lovineku, ki je potem vzel zopet razpele in ga v svojo hišo odnesel. Tudi on ni imel miru v sanjah pa tudi podnevi ne. Poleg tega mu še nakrat vsa živina strašno zboli in končno še on sam. Zato pa tudi on obljubi ponesi križ nazaj. In ko je to storil, ozdravel je mahoma on in vsa njegova živina. V zahvalo je postavil na griču velik lesen križ in na njega pribil najdenega.

Prvi veliki križ pa, katerega je postavil že prej imenovani Sovinek leta 1801. je stal le par let, zakaj romarji, ki so vedno bolj od vseh strani hiteli na hrib, so rezali koščke od njega ter jih ponesli domov.

Še bolj pa je ljudi blizu in daleč v zaupanju do sv. križa potrdil čudež, ki se je zgodil v istem letu. Oznanili so namreč v cerkvi na nedeljo pred Gregorjevim običajno procesijo na dan svetega Gregorja gori na „Oslovski vrh“. Pri že imenovanem Sovineku pa je služil ta čas precej brezbožen hlapec imenom Jaka Vrtačnik, ki mu ta procesija ni ugajala. Popoldne istega dne se napoti k sosedu Počivavniku v vas in začne govoriti zoper procesijo rekoč: „Osli so, ki na Oslovski vrh gredo, jaz bom pa raje šel in stelje nasekal, ženske pa naj jo poravnajo, namesto da bi šle v procesijo in moški naj jo doli z vlečejo, tako bom vsaj poleti do zajutрка spal.“ Ko tako sramoti procesijo, nakrat občuti, da mu ni prav. Komaj se še vrne domov, kjer mu vedno slabše prihaja, jezik pa se mu v ustih tako razširi, da so ga usta čisto polna tako, da ne more nobene besedice več izpregovoriti. Ljudje

se vsi preplašeni zbirajo okrog njega in s strahom pričakujejo, kaj še bo. Prišel je tudi duhovnik, a ni mogel nič z njim napraviti, pač pa ga je opomnil, če se ni morda z jezikom proti Bogu pregrešil. In on je to pripoznal, se je kesal, kar je govoril ter se je zaobljubil, da pojde takoj sv. križ odpuščenja prosit, ako ga bodo še kedaj noge nosile. In res! Takoj so mu postale noge močnejše, šel je na grič

ter izpolnil obljubo. Nato pa je, kakor je on sam pozneje večkrat pripovedoval, občutil po vsem živetu, kakor da bi neki veter v njega pihal; potem mu je šlo po vseh kosteh in ko je prišlo do klanca prstov, razvozal se mu je tudi jezik in bil je zopet popolnoma zdrav. Po tem čudežu pa so začeli ljudje skrbeti, da se postavi prej ko prej na griču cerkva, v

kateri naj bi se najdeni križ dostojno častil. A šlo je zelo težavno in le čuditi se morame pobožnemu navdušenju Belovedčanov in pa

sosednih romarjev, med njimi tudi plemenitih gospodičin, ki so nosile kameje za zidanje cerkve na goro. (Konec prihodnjic.)

Za naše fante in še kaj drugega.

„Za naše fante“ danes ni bilo dobiti prostora. Četudi imajo močne komolce fantje, vendar časih se morajo tudi vdati, če jih drugi odrinejo. Odrinili so jih pa danes najbolj množtevilni dopisi, ki hočejo tudi na vrsto priti, četudi še niso vsi. Zató bomo pa prihodnjic nekaj prav lepega prinesli — za vas, fantje naši!

In „Šola krščanske popolnosti“ tudi še ni prišla na vrsto! Oh, oh, urednika že skrbi, kaj boče naše pobožne bravke rekle! — A, že vem, kako si bom pomagal, in kako

jih bom potelažil! Če so pobožne, morajo znati tudi kaj — potrpeti. Zadnjic sem jim priporočal ponižnost, danes jim dajem v premišljevanje potrpežljivost. To premišlujte in v tej se vadite, dokler ne pride „Bogoljub“ vnovič do vas, in takrat bo že tudi kaj za vas.

Za sv. Detinstvo — odgovorimo na več vprašanj — seveda pobira darove kakor sploh vse darove naše uredništvo (v Zapogab). Poslali jih bomo naravnost slovenskemu misijonarju Baptistu na Kitajsko, ki je zadnjic trkal na vaša srca in vsše mešnjičke.

Ljubezen do sv. uboštva.

Je-li kdo na svetu ubožniši bil,
kot on, ki se v bornem je hlevcu rodil?
O čudo! Gospod, vsega stvarstva vladar,
pa dela kot hlapec, kot reven tesar!

Glej, on, ki nam večne je Luči odsvit,
le v borni škrlatasti plašč je zavit,
je s trnjem ovenčan, Kralj večne časti,
kot žezlo kraljevo trst v roki drži!

V umrljivem telesu naš Stvarnik je skrit,
obleke oropan na križ je pribit;
uboštvo ljubiti nam s križa veli,
ko z zgledom prelepim molče nas uči:

Še ptičica v gnjezdu lastnino ima,
lisica v brlogu domovje pozna,
človekov Sin umira ubožen tako,
da nima prostora za Svojo glavó!

Iz src iztrebiti bogastva pohlep,
uboštvo ljubiti naš trden je sklep.
Zato bo pa Jezus nás enkrat objel,
kot brate in sestre v nebesa sprejel.

Br. G. Vidmar.

Marijanski shod v Pragi. 12. 13. in 14. junija se bo vršil v Pragi za vse katoličane češkega kraljestva slovesen Marijin shod. Tu bodo zbrana vsa katoliška društva, ki se bodo posvetovala, kako jih poživiti na novo pod varstvom preblazene Device. Govorilo se bo o Marijinih božjih potih, o Marijinem češčenju in katoliškem časopisju. Zborovanje se bo vršilo v veliki dvorani na Šofijnem otoku.

Slovenski dijaki v Rimu. 18. aprila se je odpeljalo iz Reke v Rim večje število ogrskih dijakov pod nadzorstvom duhovnikov, da si ogledajo večno mesto in se poklonijo svetemu očetu. Tem dijakom se je pridružilo tudi okoli 40 slovenskih dijakov in štirje gg. duhovniki: profesor dr. Svetina, prof. dr. Perne in dr. Gnidovec iz Kranja ter mestni katehet A. Čadež iz Ljubljane. Sv. oče jih je jako ljubeznjivo sprejel. Vsi so se vrnili zadovoljni in zdravi domov, — Pred njimi pa je zaslišal sv. oče nad 300 poljskih dijakov, ki so dospeli v Rim pod vodstvom lvovskega nadškofa.

Katoliški shod na Dunaju obeta biti velikansk. V raznih deželah so se že sestavili odbori. Tudi iz južnih krajev od hrvaške in slovenske strani se pričakuje obilna udeležba. Shod se bo vršil sredi novembra.

Iz Rima. Generalu jezuitskega reda p. Martinu so morali zdravniki odrezati levo roko. Nevarna operacija se je posrečila. — Sv. oče je poslal kitajski cesarici za njeno 70-letnico dragoceno darilo. V njenem imenu se je zahvalil sv. očetu v posebnem pismu kitajski cesar, ki je tudi poslal lepo darilo papežu. — 12. aprila se je vršila v cerkvi sv. Neže zanimiva petdesetletnica. 12. aprila l. 1855 se je mudil po slovesni sv. maši v tej cerkvi ranjki papež

Pij IX. s svojim spremstvom v dvorani poleg cerkve. Nenadoma se udereje tla in sv. oče pade s spremstvom v spodaj se nahajajočo vinsko klet. Nobenemu se ni nič hudega pripetilo. V spomin na to čudovito rešitev je daroval ta dan zahvalno sv. mašo nek ameriški duhoven, ki je bil tedaj navzoč, blagoslov pa je podelil armenski škof Rubian, kateremu se tudi pri tem padcu ni ničesar zgodilo.

V Pekinu na Kitajskem je umrl škof Peter Favier iz družbe lazaristov. Za časa boksarske vstaje je bil tudi on s 3000 katoličani oblegan na svoji misijonski postaji. Po mnogem trudu se je oblegancem posrečilo tedaj prepoditi sovražnike. Škof Favier je jako veliko dobrega storil za katoličanstvo na Kitajskem, zadnji dve leti vsled bolezni in starosti ni mogel več hoditi. Njegov naslednik je lazarist Stanislav Jarlin.

V Indiji divja v tem času huda kuga. Vsak dan umrje za to boleznijo nad sto ljudi. Nedavno je potres provzročil velikansko škodo, sedaj zopet razsaja nevarna kuga.

Na Francoskem vedno huje preganjajo Cerkev. V zbornici obravnavajo predloge o ločitvi Cerkve od države. Dasi mnogi poslanci odločno pobijajo ločitev, bo skoro gotovo zmaga framasenska večina. — V Autigniju je bil odstavljen od županstva ondotni župan Faucon, ker ni pustil odstraniti križa iz šole. Pisal je potem glavarju takole: Popustil sem župansko službo iz ljubezni do Onega, ki je bil za nas križan, čigar moč in dobroto vsi občudujemo in ki nam daje poguma v trpljenju. Storil sem to, ker se ne strašim jeze tiste oblasti, ki slepo uboga povelja, ki jih dajejo možje, ki se samih sebe sramujejo. Povem vam še to: še en križ je ostal kljub vaši prepovedi v šoli in sicer na vratu mojega sinčka.

Car in katoliška Cerkev. Nek poljski časopis poroča, da je pozval ruski car katoliške škofe, naj mu stavijo predloge za večjo prostost katoliške Cerkve v Rusiji. Znano je namreč, da se katoliški Cerkev v Rusiji ne godi posebno dobro, zatirajo jo kar najbolj. Veliko katoliških škofov je moralo že v prognanstvo v Sibirijo. Sedaj so baje škofje izročili carju spomenico. V Vatikanu mislijo, da je storil car ta korak le z ozirom na notranje nemire, ki se pojavljajo zadnji čas v Rusiji; ne pričakujejo mnogo uspehov, za to bo že poskr-

bela pravoslavna duhovščina, ki je silna nasprotnica katoličanov. Pravoslavni duhovniki sklicujejo shod v Moskvo, da bodo izvolili ondi patrijarha za vso rusko cerkev.

Beneški Slovenci polagoma izumirajo. Še jih moremo rešiti. Kdor ima odveč kaj molitvenikov, naj jih pošlje v uredništvo „Slovenca“ v Ljubljani, da jih bo poslalo beneškim Slovincem, kateri jih bodo hvaležno sprejeli. Primanjkuje jim namreč dobrih slovenskih knjig. Na pomoč torej našim bratom na Beneškem!

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Premilostni gospod knezoškof je posvetil v svoji kapelici dne 10. aprila sledeče frančiškanske klerike v subdiakone: Fr. Huberta Marovta, Fr. Fruktuosa Frank, Fr. Benvenuta Winkler, fr. Pavla Potočnik, fr. Leonarda Kalac, fr. Henrika Damiš, fr. Hugo Bren, fr. Adriana Kokol, fr. Fortunata Goli. V sredo 12. aprila je podelil tem in dvema cisterijanoma iz Zatičine, fr. Štefanu Geier in fr. Robertu Senn red diakonata. V soboto 15. je prejelo prvih pet frančiškanskih klerikov red mašništva. — Č. g. Anton Čop, kaplan v Kranjski gori, je stopil v začasni pokoj radi bolehnosti. Premeščeni so bili gg.: kaplan Jakob Kleindienst iz Mirne Peči v Senožeče; Jakob Ogrizek, kaplan v St. Rupertu v Mirno Peč; Frančišek Gaberšek, kaplan v Senožečah v St. Rupert. Župnijo Savo pri Litiji je dobil g. Jožef Koblar, dosedaj ekspozit na Gori pri Sodražici; župnija Hotič je podeljena g. Ivanu Hromec, župniku na Šenturški gori; župnija Stranje je podeljena g. Jožefu Cegnar, ekspozitu na Vrhpolju pri Moravčah; župnijo Velike Lašče je dobil gosp. Jakob

Ramo v š, duhovnik na Primškovem pri Kranju, kjer je bil do sedaj v začasnem pokoju.

Smrtna kosa. Umrli je 17. aprila častiti gosp. Simon Šmitek, župnik v Kresnicah. Pokojnik je bil rojen l. 1865. Kot kaplan je služboval v Laščah, na Vrhnikih, v Mošnjah, v Kropi, kot kurat v Begunjah, kot župnik v Dobovcu, odslej pa v Kresnicah. Bolehal je že dalj časa in ravno mislil prositi začasnega pokoja, a prehitela ga je smrt. Svetila mu večna luč! V Zidanem mostu je umrl odlični rodoljub preč. g. Luka Vavtižar, prošt v Dobrlavasi, ko se je vračal iz Krapine domov.

Nova maša. Na Brezjah je daroval na velikonočni ponedeljek novo sv. mašo častiti p. Benvenut Winkler, frančiškan rodom Idrižčan.

Posvečevanje zvonov. Presvetli gospod knezoškof je posvetil v Samassovi livarni pet zvonov; enega za Hercogovino, enega za podružnico v Trebelnem in tri za župnijo Stranje. Te zadnje so takoj nato odpeljali stranski možje na lepem s slovenskimi trobejnicami okrašenim vozu.

Slovensko društvo v Aleksandriji je postalo tudi letos ljubljanskemu stolnemu ka-

pit. lnu 12 lepih palm, katere so nosili gg. stolni kanoniki cvetno nedeljo v procesiji.

Letošnji gg. novomašniki iz ljubljanske škofije. Iz IV. leta: Orehek Andrej in Stenovc Andrej. Iz III. leta: Brajer Anton, Breznik Anton, Gole Anton, Jere Franc, Ježek Matevž, Noč Ivan, Vadnal Anton.

* * *

Nazaret na Štajarskem. Na belo nedeljo (30. aprila) se bo Marijina mladeniška družba v Nazarih slovesno ustanovila. Začetek bo ob $\frac{1}{2}$ 10 uri predpoldnem. Dobri fantje ta dan željno pričakujejo. Fant ne bo na zgubi, ki prav Marijo ljubi.

Iz Poljan nad Škofjo Loko. Marsikdo je zavidal za njeno smrt dvajsetletno Alojzijo Krek iz Poljan. Dalj časa je že čutila v sebi smrtno kal, vendar je zvesto izpolnjevala vsa pravila Marijine družbe. Ko se ji je obrnilo na slabše in je jela metati kri, je prejela z veliko pobožnostjo sv. zakramente; odsihmal je držala v rokah neprenehoma postajni križ, praškega Jezuščka, in družbeno svetinjno. Kadar se ji je zopet vzdignila kri, je upirala svoje oči na Križanega in pri njem je iskala moči in tolažbe, da je voljno prenašala vse trpljenje. Skoro vsa dekleta iz poljanske fare so jo prišle obiskat. Ko pa je njena duša poletela k Mariji, jo je spremila Marijina družba 17. aprila z zastavo na pokopališče, kjer se je z ganljivo pesmijo poslovila od rajнке tovarišice. Ti pa draga Marijina hči, prosi za nas, da tudi mi pridemo enkrat tje, kjer ti uživaš zaslužen plačilo!

Iz Škofjeloke. Dne 9. aprila je zatisnila oči, k večnemu počitku v cvetu svojih 17 let blaga hčerka Marijna, Marija Škerlj na Suhi. V svoji boleznii je bila vedno vesela, le Marijo svojo nebeško Mater je klicala na pomoč. Čeravno je veliko trpela, je vendar skrivala kolikor je mogla svoji dobri materi, da bi ji ne prizadela še večje žalosti. Bila je posebno usmiljenega srca do revežev in po svoji preprostosti povsod priljubljena. Pogreba so se društvenice v obilnem številu udeležile in so ji v cerkvi in na grobu zapele v slovo. Njeno žalostno mater, ki silno žaluje po svoji edini hčerki naj navdaja upanje, da se zopet združi enkrat z njo nad zvezdami, saj jo je izročila nebeški Materi!

Z Brezovice pri Ljubljani Zapustili so nas prečastiti gospod kapelan Anton Jerič. Delovali so nad 7 let z vso vnemo v šoli in spovednici. Bili so skrbni voditelj Marijine družbe, katero so ustanovili, in vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa. Ustanovili so nam tudi izobraževalno društvo. Koliko krščanskih časopisov je sedaj v naši fari. Skrbeli so vedno za mladino in dobra berila. Za vse skupaj se jim prav presrčno zahvaljujemo.

Iz Selc. 24. febr. smo izročili materi zemlji Marijino hčer 18letno Frančiško Pegam. Neizprosna jetika ji je pretrgala nit življenja. Silno je trpela, a bila vdana v voljo božjo. Rajna je bila zgledna družabnica; vredna hčerka nje, katere ime je nosila. Zato upamo, da se že veseli pri svoji materi.

Iz Velesovega. Vendar smo dočakali toliko zaželeno mladeniško Marijino družbo! Skoro celo leto so naš skrbni č. gospod župnik nagovarjali fante in jih odbirali in navduševali in po velikem trudu se je odločilo 18 mladeničev služiti Bogu in Mariji. In rfa dan Marijinega oznanenja, to je na praznik naše farne patrone, so bili sprejeti. Praznovali smo ta dan kar najbolj slovesno: Zjutraj so se zbrali mladenči k skupnemu sv. obhajilu, ob desetih smo imeli slovesno peto sv. mašo z leviti. Popoldne ob dveh so prihiteli tudi mladenči iz sosednih fara z zastavami: iz Šenčurja, Predoselj in Preddvora, in ž njimi so prišli tudi njih skrbni dušni pastirji. Med glasnim pritrkavanjem se je pomikal sprevod mladeničev iz župnišča v prelepo svetišče Marijino in so se uvrstili pred veliki oltar. Nato je bil govor, v katerem so navduševali mladeniče, kako se imajo držati, da bodo pravi vojaki Marijini. Potem je bil slovesni sprejem, med katerim so peli mladenči iz Predoselj; nazadnje pete litanije M. Božje in blagoslov. — Vam vsem udeležnikom izrekamo hvalo; blagoslov naše Matere božje naj vas spremlja povsod, ki ste prišli čast skazat našim fantom! Našim pa kličemo: le korajžno naprej, tako da bodo vaši lepi zgledi svetili tudi drugim fantom, da pridejo za vami! Začetek je majhen; naj bi bil napredek večji! V to vam pomagaj Marija!

Cerklje na Gorenjskem. Praznik sv. Jožefa je bil za našo Marijino družbo vesel dan. Sveti Jožef je namreč drugi patron naše družbe; zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo, pred katerim smo ponovile posvečbo. Popoldne pa so nam naš prečastiti gospod župnik blagoslovili novo družbeno

zastavo V slovesnem sprevodu smo jo nesle iz župnišča v cerkev, kjer se je med govorom razvila in vzdignila. Zastava nosi sliko Marijinega vnebovzvetja, glavne patrone naše družbe. Na drugi strani je slika presvetega Srca Jezusovega. Na trakovih je napis: Po Mariji — k Jezusu! Vse to je prav lepo izdelala g. Ana Hofbauer iz Ljubljane za 844 kron. Kumica zastave je bila obče spoštovana gospodična učiteljica Pavla Krušič. K tej slovesnosti so prihitele tudi Marijine hčere iz Senčurja in Velesovega, za kar jim bodi prisrčna hvala.

Sv. Peter in Pavel v Ptuj. Naša dekliska Marijina družba je kaj lepo slavila Marijino jubilejno leto v čast brezmadežni Devici Udeležila se je v velikem številu s svojim č. g. prednikom veličastnega Marijinega shoda na Ptujski gori dné 8. septembra. — Slovesno devetdnevnicó v čast brezmadežni začeli smo opravljati dne 30. nov. — Vsak dan ob $\frac{1}{2}$ 6. uri je bila pridiga, potem lavretanske litanije. Nad vse lepo slavili so naš č. g. prednik brezmadežno Devico. Udeležba je bila vsako jutro obilna Na praznik Marijin, dne 8. decembra so č. g. prednik imeli ob $\frac{1}{2}$ 10. uri pridigo, v kateri so na najlepši način slavili brezmadežno Devico ob njeni 50letnici, ob enem pa so prav slovesno sklenili devetdnevnicó. Med službo božjo imele smo slovesno skupno sv. obhajilo. Popoldne ob 2. uri vršil se je slovesni sprejem novih udov v Marijino družbo; bilo je sprejetih pet deklet. — Potem so nam blagoslovili čudodelne svetinjice in nam jih vsaki posebej dali okoli vratu. Nadalje so nam blagoslovili modri škapulir brezmadežnega Spočetja Marijinega in položili ga nam na rame. Nato se je cela župnija posvetila brezmadežni Devici s posebno molitvijo in zapela se je zahvalna pesem.

Po veselju rada pride žalost, tako je tudi našo družbo doletela žalost, ker nam je nemila smrt vzela iz naše sredine zgledno in pridno družbenico, Ano Kürbiš. Pogreb se je vršil v torek, dné 14. marca, od hiše žalosti v poštni ulici čez mesto Ptuj na mestno pokopališče. Udeležilo se je pogreba veliko in lepo število družbenic, da spremijo drago pokojnico na zadnji poti z družbenim križem in zastavo. Nosile so jo dekleta. Tako lepega in veličastnega sprevoda še gotovo ni bilo v našem Ptujskem mestu. Na pokopališču so č. g. prednik spregovorili prav lepe besede dragi Anki v slovo. Med drugim so omenili, kako je z nepopisno po-

trpežljivostjo vdana v božjo voljo prenašala velike bolečine zadnje dni svojega življenja. V imenu deklet spregovorila je v slovo Anki nekaj prav lepih besed vodnica Apolonija Rašl. Potem so ji zapele pevke družbenice ginljivo nagrobnico. Še enkrat Ti zakličemo v slovo: Veseli se pri Jezusu in sprosi nam, da tudi mé za Teboj pridemo!

Z Bučke. Ravno pustni dan smo imeli pri nas celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Na predvečer je bilo $\frac{1}{4}$ ure slovesno zvonenje. Zjutraj ob 6. uri bila je slovesna sv. maša; veliko ljudstva je prejelo sv. zakramente, celo možje in fantje. Potem smo bili uvrščeni po vaseh vsako uro druga vas. Vedno je bilo obilno molilcev. Celo taki so prišli, ki se jih nismo nadejali. Vsako uro se je dalo na znanje z velikim zvonom, da pridejo drugi. Kako ginljivo je bilo videti, ko so prišli opoldan šolska mladina z župnikom se izročevat Jezusu Zvečer ob 5. uri bila je precej obširna cerkev natičeno polna, nato je bila pridiga o Najsvetejšem; po pridigi pete litanije Jezusovega Srca. Imamo tukaj glasne orgle, a odmev petja po cerkvi je prevzel, da se niso nič slišale. Nato je bila še zahvalna pesem in bilo je končano. Marsikateremu so zaigrale solze v očeh. Iz šemastega pustnega torka se je naredil lep praznik.

Planina pri Rakeku. Dne 3. marca smo spremile k večnemu počitku 22 letno Frančiško Primožič. Sprevod je bil veličasten. Spremile smo jo dekleta iz Marijine družbe z dvema vencema. Cerkveni zbor ji je zapel pred hišo in na grobu dve ganljivi žalostinki v slovo, ker je bila rajna cerkvena pevka. Rajna je bila lepega vedenja in mirno je prenašala dolgo bolezen, večkrat med boleznijo je prejela sv. zakramente Upati smemo, da sedaj v nebesih prepeva pri Jezusu in Mariji naši Materi.

Čatež ob Savi. Pri nas je ustanovljena Marijina družba za vse štiri stanove Hvala prvič večnemu Bogu in Mariji, ki je naša vodnica; potem pa tudi srčna zahvala našemu častitemu gospodu župniku Alojziju Rudolfu, ki se veliko trudijo za nas. Družba ženâ šteje sedaj blizu 90 udov; eno izmed družbe smo spremili k večnemu počitku 3. marca Katarino Lapuh. V obilnem številu so prihitele žene Marijine družbe; v sprevodu so molile sv. rožni venec. Saj zasluži pokojnica, da se je spominjamo v molitvi, 66 let stara je vkljub rahlemu zdravju pridno obiskavala shode in češčenja

sv. Rešnjega Telesa. 1. marca so ji prinesli gospod župnik kot dobri pastir svoji ovčici poslednjo popotnico v večnost; ob 1. pop. je izdihnila svojo dušo. Mislím, da ji je prav Marija izprosila to srečo. Zato hitimo radi pod njeno varstvo in pred tabernakelj!

Iz Loškega potoka. Mnogo se piše in govori zoper Mar. družbe. Tudi pri nas je tako. Mnogi pravijo: e, kaj bo Marijina družba, saj so vsi enaki, tisti, ki je v družbi ali ki ni. Res je pri deklinški družbi hotelo biti nekaj farizejev, ali pod vodstvom dobrega in vnetega gospoda župnika se pa ne da dolgo skrivati hinavščina, zato so izključili take ude. Kdo je kriv tega? Ples in pa slabe družčine. Je pa tudi dokaj pridnih in vnetih deklet, katere so družbi v čast. Vsak mesec prvo nedeljo imajo skupno sveto obhajilo, popoldne pa molijo uro pred sv. Rešnjim Telesom. Le žal, nekaj manjka pri družbi, namreč petja. To bi morala družba še preskrbeti; kaj ne, krasno petje, to bi bilo nekaj lepega! Z mladeniči, s temi pa gre bolj težko, zato, ker jih ni vedno doma. Pozimi gredo na Hrvaško, in tako se družba razdeli v dva dela, eni doma, eni na Hrvaškem. Samoobsebi se razume, da se tam doli po šumah ne navadijo kaj dobrega. Vendar jih družba obvaruje mnogo slabega, zato naj bi se je oprijeli vsi; tudi tisti, ki so še zunaj, naj bi pogumno premagali strah pred svetom in vstopili!

Iz Šmihela pri Novem mestu. Pretekli mesec (pred pustom) je naša deklinška Marijina družba uprizorila igro „Sv. Germana“ s petjem. Končno se je dodala še veseloigra „Petelinov kes“. Dekleta so igrale prvič, in vendar tako izborno, da bi človek mislil: to so že zdavna izvežbane in vajene igralke. — Vsa čast čč. šolskim sestram, ki so igralke tako izvrstno izvežbale!

Trnovo na Notranjskem. Spremile smo k večnemu počitku 21. marca Marijino hčer Franco Valenčič, prednico Marijine družbe iz Postenška. Rajnka je res bila prav zgled drugim družabnicam. Bolehala je že delj časa, navzlic svoji bolehnosti se je trudila, da je prišla eno uro daleč k farni cerkvi k sv. maši. Prejemala je prav pogosto svete zakramente, dokler jej niso vsled njenega truda moči opešale in je morala obležati. Vesela je bila vedno, in vdana v voljo božjo prenašala svoje bolečine do zadnjega trenutka. Želela je pa vendar kmalu priti k svoji nebeški Materi, katerej je na tem svetu zvesto služila. Želja se jej je izpolnila.

Ranjko smo z banđerom M. d. spremile in pevke so jej v slovo zapele par milih žalostink. Pogreb je bil slovesen. Upamo, da se v nebesih veseli.

Javorje nad Škofjo Loko. Čelo dneвно češčenje sv. Rešnjega Telesa smo imeli pri nas dne 9. sušca. Zares prazničen je bil ta dan za vso župnijo. V zelo obilnem številu so se ljudje udeležili češčenja in prejemanja sv. zakramentov. Trije sosedni duhovniki so prihiteli pomagat spovedovati. Dopoldne je bila cerkev ves čas natlačena. Častivci so se razvrstili po stanovih in po bratovščinah na določene molitvene ure. Cerkveni pevci so večkrat dopoldne in popoldne popevali ganljive obhajilne pesmi. Prekrasni dan, ki nam je prehitro minul, bo ostal vsem v spominu.

Sv. Trojica v župniji Moravče. Dne 22. februarja smo imeli pri nas celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Že prejšnji dan so naznanjali zvonovi z glasnim pritrkavanjem, da ima biti prihodnji dan slovesni praznik za sveto trojiško podružnico. Notranjščina cerkve je bila krasno okinčana. Zlasti veliki oltar je bil ozaljšán z venci in šopki. Goreče lučice so naznanjale, da biva zunaj tabernakeljna najvišji Kralj nebes in zemlje. Zjutraj ob 6. uri je bilo izpostavljeno presveto Rešnje Telo. Nato je sledila sv. maša, ki so jo darovali domači duhovnik, č. g. Vincenc Vidrgar. Potem se je molilo na glas iz „Večne molitve“ do 9. ure. Nato so molili šolarji do 10. ure. Potem je bila druga slovesna sv. maša, ki so jo darovali č. gosp. Jožef Cegnar. Vkljub slabemu vremenu je bila udeležba velika od blizo in daleč. Bilo je tudi precejšnje število sv. obhajil. Zvečer ob polu 6. uri so bile pete litanije presv. Srca Jezusovega in zahvalna pesem. Srčna hvala preč. g. dekanu moravškemu, ki so nam oskrbeli tako lepo pobožnost, katera ostane vsem v veselem spominu. Češčenja dan, prelep, krasan, prehitro si od nas odlplul!

Iz Mengša. Zgubili smo prvo Marijino hčer, Marijo Faletič iz Loke. Ni bila sicer tukaj sprejeta, pa saj imajo vse Marijine hčere eno Mater; zato dekleta niso delale nobenega razločka, pridno so jo v bolezní obiskovale, jo tolažile in zanjo molile. Rajnka Marija je bila toli srečna, da je še zadnji dan svojega življenja prejela sveto popotnico, če tudi je bila že popreje večkrat previdena. In končno se je izpolnila njena želja: „Oh, Marija pridi že pome.“ Imela je pogreb,

dasi revna po stanu, kakor ga v Mengšu še nobeno dekle ni imela. Kakor nevesta je bila peljana v družbi svojih sester k svojemu ženinu Jezusu. Ta pogreb, ki se je vršil na pustni torek popoldne, je toliko vplival na odraslo mladino, da ni bilo v Mengšu niti ene predpustne šeme. Dekleta, hvala vam za sočutje in vse stroške, za zgled vam bodi življenje rajne Marije, ki je bila lepa po telesu, a še lepša po svoji duši!

Naklo. Tukajšnja deklinška Marijina družba je zopet oživila in se okrepila. Vodstvo je prevzel gosp. Fr. Pavšič. Dne 26. marca je bil sprejel č. g. Engelbert Pollak v družbo 27 deklet, kar je napravilo na vse navzoče občinstvo neizbrisen vtis. — Duhovno življenje lepo napreduje. Od sedaj se moli molitvena ura vsako nedeljo, posebne molitve opravljajo otroci itd. Službo božjo povzdiguje nov velik mešani zbor pod vodstvom gospoda Viktorja Navinška, ki bi delal čast vsaki mestni cerkvi.

Litijski romar. Dobovec. Na praznik Marijinega oznanenja se je ustanovila tu deklinška Marijina družba. Pri slovesnem vsprejemu je bilo 36 deklet, (dve sti pa prestopili iz Zagorja). Tako šteje družba 38 deklet. Slovesnost lepa, veselje veliko. Med sprejemom so lepo pele domača dekleta. — **Zagorje.** 9. aprila popoldne se je slovesno blagoslovilo pokopališče. Vreme je bilo lepo, ljudstva se je silno veliko nabralo. — **Sava.** Živahno se je začelo razvijati tu cerkveno življenje. Ustanovila se je bratovščina krščanskih družin, povečalo se je pokopališče, ustanovila se je deklinška Marijina družba in tudi mladeniška se snuje. Za vse to gre hvala č. gosp. župnemu upravitelju A. Jarcu, ki pa nas žalibog kmalu zapusti! — **Duhovne vaje** Po vzgledu duhovnih vaj v ribniški dekanji, so se vršile tudi v litijski v nekaterih duhovnijak v letošnjem postnem času duhovne vaje s pridigami in s spovedanjem in sicer: 20., 21., 22. marca v Št. Lambertu; 27., 28., 29. v Polšniku; 3., 4., 5. aprila v Št. Jurju in 12., 13., 14. v Šmartnem. Bog daj svoj blagoslov in da bi to navado tudi druge župnije posnemale! — **Polšnik.** Letos nameravajo Marijine družbe iz sosednjih župnij in tudi iz Ljubljane romati k Mariji lurški. Le pridite pogledat novo cerkev in počastit Brezmadežno, a tudi darov se Marija ne bo branila, ker primanjkuje pri novi cerkvi še vsega.

Lipoglav. Pretekli teden spremila je naša Mar. družba prvo Marijino hčer k večnemu počitku. Izmed družabnic izbrala si je Marija najpreje vzgledno 19 letno dekle Marijo Ščinkovec iz Pleš, ter jo poklicala k sebi. Krasen pogreb in ganljivo petje v zadnje slovo privabilo je vsem solze v oči. Upamo pa, da v zahvalo sedaj ona gotovo prosi v nebesih mater Marijo, da bi vse hčere Marijine tako pobožno zatisnile oči prejemši zadnji dan sv. popotnico kakor ona.

Iz Šempetra na Krasu. Na praznik Matere Božje 25. marca t. l. se je ustanovila pri nas deklinška Marijina družba. Nekaj deklet je bilo do sedaj vpisanih v družbo v Trnju. Tem se je pridružilo 32 deklet, tako da šteje sedaj družba 50 družbenic. Bog daj na priprošnjo Marije, da bi stanovitne vse ostale in s svojim lepim poštenim življenjem veliko posnemovalcev imele! — Sveto Rešnje Telo molimo od februarja naprej vsako nedeljo od 1—2. Častilcev je vedno veliko, tudi četrta nedelja v mesecu — moška — je prav dobro obiskana. V zadnjem času razpečalo se je 70 iztisov Večne molitve. — Velikonočno spoved so opravili skoro vsi. Prišli so pomagat sosednji duhovniki. Hvala jim!

Planina pri Rakeku. Zopet nam je nemila smrt utrgala eno cvetko izmed najlepših z Marijine gredice. Umrla je 22 letna Marija Petrič, družica in cerkvena pevka. Pogreb je bil zelo slovesen. Spremila sta jo dva gg. duhovnika in 16 belo oblečenih deklet s štirimi krasnimi vencami in s svečami. Cerkevni pevski zbor ji je zapel pred hišo in na grobu dve ganljivi žalostinki. Udeležile so se pogreba dekleta iz Marijine družbe in mnogo tržanov. Rajna je mirno in vdano prenašala dolgo bolezen; večkrat je prejela sv. zakramente. Upati smemo, da sedaj v nebesih pri Jezusu in Mariji prepeva, ker umrla je ravno na Marijino oznanenje, kar si je tudi želela.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnj. Telesa v Ljubljani. Ponoči med 4. in 5. majem bodo moški molili presveti Zakrament v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode osma ura; v čast preblaženi Devici Mariji. K mesečnim nočnim uram se vsi moški prav uljudno vabite. Dne 14. maja pa bode navadni sestanek nočnih častivcev, v šenklaški

zakristiji okolu $\frac{1}{2}$ 5. uri popoldne. Kakor vselej, tako tudi sedaj vabimo, da se tega se-
sta-ka v prav obilnem številu udeležite.

Odpustki meseca maja 1905.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji; in 3. opraviti moramo dobra dela, ki jih Cerkev ukazuje za odpustke — Uka-
zuje pa navadno Cerkev za *popolni* odpustek: iz-
poved in sv. obhajilo in molitev v namen svetega
očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v
določeni cerkvi, je to vselej posebe povedano.

5. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek:
a) udom *brat. presv. R. T.* v bratovski cerkvi,
če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa
v farni cerkvi; b) udom *škapulirske brat. kar-
melske M. b.* v bratovski ali farni cerkvi.

6. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek:
a) *vsem vernikom*, ki gredo k izpovedi in sve-
temu obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost
presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega
očeta; udje *bratovščine presv. Srca Jezusovega*
morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim
pogojem danes, če se ga niso udeležili I. nedeljo;
b) udom *bratovščine sv. Reš. Telesa*, v bratovski
cerkvi, če te brez velike težave ne morejo ob-
iskati, pa v farni cerkvi

7. Nedelja, I. v mesecu. Udom *bratov. sv.
roč. venca* trije popolni odpustki: 1. če v bra-
tovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če
so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi
nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim
sv. Rešnjim Telesom. Udom *brat. presv. Srca Je-
zusovega* popolni odpustek proti navadnim po-
gajem. Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo
višnjevi škapulir.

8. Ponedeljek. *Prikažen sv. Mihaela*. Popolni
odpustek *brat. za duše v vicah* danes ali pa v
osmini.

13. Sobota. *Sveti Peter Regalat*. *Tretjere-
dnikom* popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te
ni, pa v farni cerkvi

17. Sreda. *Sveti Paskal*. *Tretjere-
dnikom* popolni odpustek kakor 13.

19. Petek. *Sv. Ivo*. *Tretjere-
dnikom* popolni odpustek kakor 13.

20. Sobota. *Sv. Bernardin Sijenski*. *Tretje-
rednikom* pop. odpustek kakor včeraj.

24. Sreda. *Mar. Pom. Kristjanov*. Popolni
odpustek udom *škapulirske bratovščine karmelske
M. b.* v bratovski ali farni cerkvi.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni od-
pustek dobé tisti, ki trikrat na teden skupaj mo-
lijo sv. rožni venec.

30. Torek. *Sv. Ferdinand*. *Tretjere-
dnikom* popolni odpustek, kakor 13 dan.

31. Sreda. *Praznik Naše lj. Gospé presve-
tega Srca*. Udom *brat. popolni* odpustek danes
ali v osmini v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1) *Šmarnice*. Kdor
hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj
moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni
odpustka, enkrat v mesecu pa popolni odpustek.
2) Kdor gre po vrsti šest petkov ali šest nedelj
pred praznikom presv. Srca Jezusovega k izpo-
vedi in svetemu obhajilu in moli v namen sve-
tega očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja,
dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih
petkov je 12. maja in prva izmed nedelj je dne
14. maja. 3) *Šestnedeljska pobožnost v čast sve-
temu Alojziju* se začne v nedeljo, dne 14. maja.
Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament svete
pokore in sv. Rešnjega Telesa in kaj moli ali
premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast
sv. Alojziju, dobi vsako teh šest nedelj popolni
odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel
iti k svetemu obhajilu, bi moral popožnost znova
začeti.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec maj: Marijine družbe.

Za posamezne dni: 1. Slovenski mladeniči; 2. Zdu-
ženje razkolnikov z Rimom; 3. Trpini in bolniki; 4. Nad
svojimi sinovi žalujoče matere; 5. Neka oseba v velikih
skrbih; 6. Stanovitnost nedolžnih; 7. Stanovitnost v
sklepih velikonočne spovedi; 8. Spreobrnjenje nekega
moža; 9. Zatrtje skrivnih Cerkvi sovražnih družb; 10.
Kitajski misijoni; 11. Neka važna šolska zadeva; 12. Moč
in srčnost v trpljenju; 13. Več družin za mir in edinost;
14. Versko življenje med delavci; 15. Katoliške šole;
16. Katoliško življenje na Češkem; 17. Evharistični
šof v Rimu; 18. Več oseb za vdanost in potrpežljivost;
19. Načrti sv. očeta; 20. Saška kraljeva družina; 21. Po-
gumno izpoznavanje sv. vere; 22. Več bolnikov; 23. Ka-
toliški učenjaki; 24. Pravi duh v Marijinih družbah;
25. Odpor proti državni nadoblasti v Cerkvi; 26. Mla-
dina po mestih; 27. Več oseb v raznih potrebah; 28.
združenje Anglije z Rimom; 29. Vse zadeve Bogolju-
bovih bravcev; 30. Avstrijski prestolonaslednik; 31. Vsi
našim molitvam priporočeni.

Prihodnja številka izide v četrtek, 11. maja.

V velikonočni dōbi primerno berilo!

Katoliška bukvarna v Ljubljani

je založila

— novo izredno mično povest: —

Spillmannove povesti IV. zvezek

„Praški Judek“.

Prevél Josip Volc.

Skrit biser med p. Spillmannovimi povestmi je nedvom no njegov „Praški Judek“ (Der Judenknebe von Prag). Sloveči pisatelj sam je zbiral prevode tega delca; tudi slovenskega prevoda je želel nekaj iztisov. Ni ga ućakal. Umrl je p. Spillmann pred nekaj tedni. Naj mu ohrani ta knjižica vsaj skromen spomin med Slovenci. Kdor ljubi res mično berilo, nudi mu ga ta povest. Seznanil se bo z najvno-preprostim, preskrbnim patrom Sebaldom iz kapucinskega samostana na Hradšinu. Ćul bo o genljivem in strahotnem dogodku, ki se je pripetil v Prazi leta 1701 v sv. postnem in velikonoćnem času. Gledal bo v globine neusmiljenega oćetovskega srca in hkrati občudoval junaško velikodušnost malega Abela, otroka Marijinega, kakó ga vodi ljubi Bog po obilem trpljenju in pravcatem križu do ćudežnega povelicanja. Ime gospoda pisatelja-prevajavca je porok, da so ohranjene tudi v prevodu vse vrline izvirnika.

To povest bo bral vsakdo z zanimanjem, posebej jo priporočamo ćlanom Marijinih druŹb in izobraŹevalnih druŹtev, dalje Źolski mladini in knjižnicam.

Zbirka obsega dosedaj naslednje zvezke:

- I. zvezek: **Ljubite svoje sovraŹnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji.
- II. zvezek: **Maron, krŹćanski deček z Libanona.** Povest izza ćasov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.
- III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavkaŹskih gorá. 635
- IV. zvezek: **Praški Judek.** Povest.

Vsak zvezek te zanimive zbirke velja 40 vin., trdo vezan 60 vin. KnjiŹice se dobé tudi v finejŹih vezih.

Vsa ta zbirka Spillmannovih povesti se dobiva v **Kat. bukvarni** v Ljubljani, kakor tudi v **knjiŹarni J. Krajec nasl.** v Novem mestu.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(bliže Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda A n d r. C e b a š e k a izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči. Velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usaju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič

J. Bliš & Comp.

cementarna na Pešati, p. Dol pri Ljubljani
se priporoča za napravo lepega in trpežnega

cerkvenega tlaka iz cementnih plošč

v najrazličnejših barvah in vzorcih in to po cenah, ki jih pri tučih niste vajeni, od 3 K do 6 K za 1 m² loco Ljubljana-kolodvor. Izdeluje tudi čevi in drugo cementno blágo, grobne okvire, križe itd. 726 B 5-2

Vzorci v naravi na zahtevo.

